

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Raport roczny EBC za rok 2010

P7_TA(2011)0530

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2010 (2011/2156(INI))

(2013/C 165 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne EBC za 2010 r.,
 - uwzględniając art. 284 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 15 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ⁽¹⁾,
 - mając na uwadze rezolucję z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie raportu rocznego Europejskiego Banku Centralnego za rok 2009 ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0361/2011),
- A. mając na uwadze, że po gwałtownym spadku wynoszącym -4,2 proc. w 2009 r. w 2010 r. strefa euro ożywiła się, odnotowując wzrost PKB rządu 1,7 proc. i spodziewając się wzrostu rządu 1,6 proc. w 2011 r., choć niektóre instytucje międzynarodowe ostrzegają przed możliwym światowym spowolnieniem gospodarczym,
- B. mając na uwadze, że średni deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych w strefie euro wzrósł do 6 proc. PKB w 2010 r. a średni poziom zadłużenia wynosił 85,1 proc. PKB, co odpowiednio stanowi skok z 0,7 proc. i 66,2 proc. w 2007 r., przy czym dla porównania poziom zadłużenia w Stanach Zjednoczonych wynosi 101,1 proc. PKB, a w Japonii 212,7 proc.;
- C. mając na uwadze, że średnia roczna stopa inflacji zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych (HICP) w strefie euro wyniosła 1,6 proc. w 2010 r., a wzrost agregatu M3 pozostał na niskim poziomie i wyniósł średnio 0,6 proc. w 2010 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0418.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że w dniu 10 maja 2010 r. EBC ogłosił, że Eurosystem dokona przejściowej interwencji na rynkach wtórnych dłużnych papierów wartościowych strefy euro za pośrednictwem programu dotyczącego rynków papierów wartościowych, którego wartość księgowa rozliczonych zakupów opiewała na kwotę 129 mld EUR na początku września 2011 r., mając na uwadze, że te papiery wartościowe zostały kupione po obniżonej cenie;
- E. mając na uwadze, że w dniu 4 czerwca 2009 r. EBC postanowił zainicjować program skupu zabezpieczonych obligacji na rynkach pierwotnych i wtórnych za kwotę 60 mld EUR, a jego pełnej realizacji spodziewano się do końca czerwca 2010 r.;
- F. mając na uwadze, że na koniec 2010 r. EBC posiadał 480 mld EUR w papierach wartościowych zabezpieczonych aktywami oraz 360 mld EUR w niezbywalnych instrumentach finansowych, zaś obie kategorie stanowiły w sumie 44 proc. wszystkich jego aktywów;
- G. mając na uwadze, że utrzymujące się pogłoski o restrukturyzacji zadłużenia oraz ich wpływ na rynki finansowe, a także szeroko rozumianą gospodarkę, mogą znów opóźnić odejście przez EBC od niestandardowych środków; uważa jednak, że w przypadku zarządzania długiem państwowym należy poszukiwać wszechstronnego, trwałego rozwiązania poza EBC,
- H. mając na uwadze, że stopy procentowe w strefie euro pozostawały na poziomie 1 proc. przez cały rok 2010, jednak od tamtej pory zostały podniesione o 25 punktów bazowych w kwietniu 2011 r. i ponownie o 25 punktów bazowych w lipcu 2011 r., co daje w rezultacie 1,5 proc.;
- I. mając na uwadze, że art. 282 TFUE stanowi, że głównym celem EBC jest utrzymywanie stabilności cen oraz że EBC powinien wspierać ogólne polityki gospodarcze w celu jej osiągnięcia, odnotowuje także działalność ERRS pod auspicjami EBC w zakresie stabilności finansowej,

Wprowadzenie

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EBC jak dotąd udawało się wyjątkowo pomyślnie utrzymywać stopę inflacji HICP na poziomie ok. 2 proc. mimo licznych wstrząsów makrofinansowych i niestabilnych cen towarów oraz w sytuacji gdy średni wzrost PKB był niski w całej Unii;
2. wyraża zaniepokojenie w związku z wpływem wzrostu stóp procentowych na wzrost gospodarczy w strefie euro; dodaje, że mogłoby to ograniczyć już i tak powolne ożywienie w strefie euro, szczególnie w przypadku najsłabszych gospodarek;
3. podkreśla, że chociaż od początku 2010 r. w ujęciu miesięcznym stopa inflacji HICP znajdowała się przeważnie na poziomie powyżej 2 proc., tym co ma największe znaczenie dla polityki pieniężnej są prognozy inflacyjne na przyszłość, a ponieważ są one niskie, świadczy to o wysokiej wiarygodności i niezależności EBC;
4. podkreśla, że przed nastaniem kryzysu finansowego zadłużenie sektora prywatnego, a także banki kredytowe, a w niektórych przypadkach także dług publiczny, wzrastały w sposób nie zrównoważony, a zagrożenia powstawały z powodu baniek zadłużenia prywatnego; zauważa ponadto, że wzrost długu publicznego był spowodowany koniecznością ratowania sektora prywatnego, w szczególności sektora finansowego;
5. uważa, że oprócz inflacji HICP ewolucja cen aktywów oraz wzrost akcji kredytowej w UE oraz w państwach członkowskich to kluczowe wskaźniki skutecznego monitorowania stabilności finansowej w ramach UGW, a także szerzej, w UE;
6. odnotowuje, że wskaźnik długu publicznego do PKB w strefie euro jest znacznie niższy niż w USA czy w Japonii;
7. wierzy w siłę gospodarki strefy euro oraz w znaczenie euro jako waluty międzynarodowej;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

8. przypomina, że zgodnie z art. 282 TFUE głównym celem EBC jest utrzymywanie stabilności cen co przyczynia się do stabilności finansowej i odpowiedniej płynności na rynkach finansowych; odnotowuje, że niestabilność finansowa powoduje w średnim okresie poważne zagrożenie dla stabilności cen, jako że uniemożliwia sprawne funkcjonowanie mechanizmów transmisji polityki pieniężnej; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w dniu 1 stycznia 2011 r. ERRS pod auspicjami EBC; gratuluje EBC w związku z decydującą rolą, jaką odgrywa on dzięki przedsięwzięciu środków interwencyjnych w celu utrzymania stabilności rynkowej;
9. podkreśla, że zgodnie z art. 127 ust. 6 TFUE Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, jednomyślnie i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Europejskim Bankiem Centralnym, może powierzyć Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania dotyczące polityk w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i innymi instytucjami finansowymi, z wyjątkiem instytucji ubezpieczeniowych;
10. podkreśla, że wykup obligacji na rynkach wtórnych to działanie uzasadnione naprawą polityki pieniężnej, które sprawdza się w tym okresie wyjątkowej dysfunkcji niektórych sektorów rynku; zauważa, że te programy wykupu uzupełniane są programami neutralizacji płynności;
11. jest głęboko zaniepokojony utrzymującymi się kolejnymi zawirowaniami finansowymi w UE, a także istotnymi zakłóceniami równowagi makrofinansowej między gospodarkami w strefie euro, jak również presją deflacyjną w wielu państwach członkowskich strefy euro;
12. przypomina, że utrzymujący się, a nawet coraz większy, brak konwergencji gospodarczej nadal stanowi problem strukturalny dla wspólnej polityki pieniężnej w strefie euro; podkreśla, że wpływ polityki pieniężnej jest różny w różnych państwach członkowskich strefy euro; uważa, że ten asymetryczny wpływ polityki pieniężnej stanie się prawdopodobnie jeszcze bardziej widoczny, jeśli EBC nadal będzie podnosił stopy, zważywszy na przewagę pożyczek indeksowanych w zależności od krótkoterminowych stóp procentowych w niektórych państwach członkowskich; jest zatem przekonany o potrzebie wspólnego unijnego zarządzania budżetem;
13. wzywa Komisję do powołania europejskiej fundacji ratingów kredytowych i do oceny zalet i wad przejściowego zawieszenia ratingów kredytowych dla krajów wprowadzających program dostosowawczy UE/MFW; ubolewa ponadto nad obecnym oligopolem agencji ratingowych i apeluje o działania na rzecz pobudzenia rywalizacji między agencjami ratingowymi i o zwiększenie liczby takich agencji;
14. wzywa Komisję do podjęcia kroków na rzecz utworzenia Europejskiego Funduszu Walutowego, tak aby dopilnować, by MFW nie musiał być w przyszłości angażowany w politykę kredytową Europy, co zmniejszy tym samym zależność państw członkowskich od innych międzynarodowych instytucji i rynków;
15. z zadowoleniem przyjmuje przystąpienie Estonii do strefy euro, co stanowi dowód siły wspólnej waluty;
16. jest zaniepokojony wydarzeniami w dziedzinie polityki pieniężnej na świecie oraz wartością zewnętrzną euro, jako że nadzwyczajne zasilenia w płynność w większości krajów OECD mają istotne skutki uboczne; uważa, że w celu uzyskania stabilniejszego światowego systemu monetarnego niezbędna jest znacznie ściślejsza koordynacja międzynarodowa;

Zarządzanie kryzysowe

17. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowaną i proaktywną postawę EBC w czasie kryzysu od 2007 r., zwłaszcza podczas zawirowań na rynkach finansowych w 2007, 2008 i 2010 r. oraz nie tak dawno latem 2011 r. kiedy to niektóre z największych unijnych gospodarek znajdowały się w kłopotach z powodu ciągłego niezdecydowania części państw członkowskich, co zmusiło EBC do przyjęcia jawnie politycznej roli w odpowiedzi na obecny kryzys zadłużenia;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

18. zauważa, że polityka pieniężna musi przejąć część odpowiedzialności za powstanie baniek aktywów, zważywszy na niemożliwość utrzymania wzrostu akcji kredytowej w latach poprzedzających kryzys;
19. odnotowuje propozycje EBC dotyczące zarządzania kryzysowego zarówno pod kątem zarządzania gospodarczego, jak i mechanizmu upadłościowego dotyczącego banków;
20. ubolewa nad brakiem odpowiednich ram polityki gospodarczej w UE w przypadku zarządzania kryzysowego oraz nad niezdecydowanymi działaniami Komisji i państw członkowskich w dziedzinie zarządzania kryzysowego, zwłaszcza tych państw, które wymagają reform, oraz wzywa Radę i Komisję do pilnego przedłożenia propozycji kompleksowych i dalekosiężnych środków niezbędnych dla zabezpieczenia stabilności euro;
21. jest zaniepokojony ciągłymi napięciami na rynkach obligacji państwowych strefy euro, co znajduje odzwierciedlenie w zwiększających się w ciągu ostatnich dwóch lat spreadach; podkreśla, że ucieczka w instrumenty bezpieczne, spowodowana falami paniki w czasie obecnego kryzysu finansowego, przyniosła wiele negatywnych skutków i doprowadziła do kosztownych konsekwencji zewnętrznych; pochwała wysiłki EBC podejmowane w oparciu o program dotyczący rynków papierów wartościowych w celu zmniejszenia spreadów w państwach członkowskich;
22. odnotowuje restrukturyzację długu greckiego w oparciu o skoordynowaną ofertę dobrowolnej wymiany UE; uważa, że uzgodniona na szczycie w dniu 21 lipca 2011 r. redukcja greckiego zadłużenia nie przywraca równowagi w zakresie długu publicznego;
23. zauważa, że podczas gdy delewarowanie jest kontynuowane w części sektora prywatnego i większości państw członkowskich, nadmierny poziom zadłużenia jest wciąż bardzo rozpowszechniony w sektorze publicznym, zwłaszcza na skutek działań podjętych w celu niwelowania skutków kryzysu finansowego;
24. przypomina, że przed wybuchem kryzysu finansowego wskaźnik długu publicznego do PKB w strefie euro spadł z 72 proc. PKB w 1999 r. do 67 proc. PKB w 2007 r., natomiast poziom zadłużenia gospodarstw domowych i firm znacząco zwiększył się w tym samym okresie, podobnie jak dźwignia sektora finansowego; podkreśla w szczególności, że zadłużenie gospodarstw domowych w strefie euro wzrosło z 52 proc. do 70 proc. PKB w tym samym okresie, zaś poziom zadłużenia instytucji finansowych wzrósł z mniej niż 200 proc. PKB do ponad 250 proc.; przyznaje, że niektóre państwa członkowskie, takie jak Grecja i Włochy, stanowiły ważne wyjątki od tej reguły;
25. zauważa szybki wzrost wskaźnika dźwigni EBC mierzonego stosunkiem kapitału i rezerw do aktywów, nawet jeśli wskaźnik dźwigni nie może być stosowany do banków centralnych w ten sam sposób jak w przypadku banków komercyjnych; odnotowuje jednak, że do połowy sierpnia 2011 r. bilans EBC skurczył się o około 10 % w porównaniu do wielkości szczytowej, choć od tamtego momentu wciąż szybko wzrasta; zauważa, że choć bilanse innych banków centralnych także znacznie wzrastają, wskaźnik dźwigni EBC jest wyższy niż wskaźnik jakiegokolwiek innego porównywalnego banku centralnego, za wyjątkiem tych, które wprowadziły programy zwiększania podaży pieniądza, jak na przykład Rezerwa Federalna lub Bank Anglii;
26. podkreśla i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rozszerzenie bilansu EBC nie spowodowało inflacji; podkreśla jego rosnącą rolę jako partnera centralnego między bankami strefy euro, co odzwierciedla czasowe przesunięcie pośrednictwa z rynku międzybankowego do Eurosystemu, jak również zwiększenie liczby aktywów w strefie euro ustanowionych na rzecz Eurosystemu, które z czasem staną się wymagalne; wskazuje ponadto, że zapewnianie płynności wypłacalnym bankom niekoniecznie wiąże się ze wzrostem podaży pieniądza i odnotowuje, że środki niestandardowe mają charakter przejściowy; jest przekonany, że wszystkie te posunięcia, jak i czynniki zewnętrzne, spowodowały, że inflacja zawsze pozostawała na poziomie około 2 proc.;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

27. ponownie zwraca uwagę na fakt, że niepokojąco wiele banków strefy euro zbyt często polegało na płynności oferowanej przez EBC w sytuacji braku sprawnie funkcjonującego rynku międzybankowego; odnotowuje, że choć w 2010 r. Eurosystem przyjął 488 mld EUR jako zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, kryteria kwalifikowalności dla papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami w ramach operacji kredytowych Eurosystemu uległy znacznemu zaostrzeniu, co z czasem powinno prowadzić do zmniejszenia się tej kwoty;

28. podkreśla, że Eurosystem odmówił ujawnienia metody stosowanej przy ustalaniu „teoretycznej ceny” aktywów o obniżonej jakości kwalifikujących się do operacji zapewniania płynności w ramach programu zwiększonego wsparcia kredytowego; podkreśla, że w związku z tym nie można zweryfikować, czy EBC odgrywa niemal fiskalną rolę; apeluje w związku z tym do EBC o ujawnienie metod wyceny stosowanych w czasie kryzysu;

29. podkreśla, że mając na uwadze brak odpowiednich ram w przypadku kryzysu w strefie euro, EBC został zmuszony do podjęcia ryzyka wykraczającego poza jego mandat;

30. zwraca się do EBC o większą otwartość w odniesieniu do jakości oraz ilości posiadanych papierów wartościowych, w tym przyjmowanych jako zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, jak również innych zbywalnych i niezbywalnych papierów wartościowych, trzymany w celach monetarnych lub innych niż monetarne;

31. dostrzega konieczność stosowania niestandardowych środków w polityce pieniężnej i odnotowuje ich przejściowy charakter, ale wzywa do odchodzenia od takich programów, jak tylko sytuacja na rynkach się ustabilizuje a kryzys długu państwowego zostanie zażegnany oraz pod warunkiem ustanowienia ram wspólnotowych dla odpowiedniego radzenia sobie z niestabilnością finansową; apeluje o ustanowienie bardziej zintegrowanego zarządzania gospodarczego;

32. wzywa EBC do umieszczenia w programie dotyczącym rynków papierów wartościowych mechanizmu stopy dyskontowej, który może być dostosowywany, jeśli ocena danego papieru wartościowego jest po raz kolejny obniżana przez większość agencji ratingowych, z myślą o dopilnowaniu, aby EBC nie znalazł się w posiadaniu zbyt wielu ryzykownych aktywów; uważa ponadto, że EBC powinien rozważyć możliwość szerszego stosowania wymogu przedstawiania co najmniej dwóch ocen ratingowych, zanim zaakceptuje dany papier wartościowy jako zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami na wszystkie pozostałe rodzaje zabezpieczeń, w odniesieniu do których wymagana jest obecnie tylko jedna ocena ratingowa, oraz wzywa EBC do opracowania własnych ram oceny ryzyka;

33. podkreśla, że warunki stawiane bankom korzystającym z nadzwyczajnych środków związanych z systemem rozliczeń TARGET-2 i ogólniej z instrumentami EBC w zakresie zapewniania płynności są przedmiotem obaw, jeżeli chodzi o ryzyko kredytowe dla samego EBC; w związku z tym apeluje do EBC o więcej jawnych i regularnie przekazywanych informacji o przepływach pomiędzy bankami centralnymi strefy euro mierzonych według systemu rozliczeń TARGET-2, dla większej przejrzystości i lepszego zrozumienia ostatnich wydarzeń oraz aby przepływy te nie były błędnie interpretowane jako stałe transfery z krajów z nadwyżką na rachunku obrotów bieżących do krajów deficytowych;

34. jest zaniepokojony późnymi terminami zapadalności zadłużenia oraz niedopasowaniem walutowym kilku ważnych lub nieważnych systemowo instytucji bankowych strefy euro;

35. uważa, że w obecnej sytuacji kryzysowej należy pilnie zdefiniować i ujawnić dodatkowe rygorystyczne warunki zapewniania płynności przez EBC, w tym warunki ostrożnościowe wykraczające poza wewnętrzne i nieujawniane reguły, a także cięcia związane z zabezpieczeniami przyjmowanymi w ramach jego operacji refinansowania;

36. zwraca się do EBC o zbadanie, czy wymogi w zakresie rezerw obowiązkowych mogłyby stanowić obok stóp procentowych dodatkowy instrument ochrony stabilności finansowej bez utrudniania ożywienia gospodarczego;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

37. odnotowuje, że w USA oraz w UE jednym ze skutków polityki pieniężnej prowadzonej przed kryzysem i po nim była inżynieria ostrego nachylenia krzywej rentowności, co pomaga w szybszej rekapitalizacji systemu bankowego przy wsparciu deponentów oraz krótkoterminowych pożyczkodawców;

38. podkreśla niezmiennie i rygorystyczne stanowisko zajmowane od lat przez EBC w kwestii wzmocnienia zarządzania gospodarczego w interesie europejskim;

Ład gospodarczy i finansowy

39. apeluje o lepiej zintegrowany z polityką pieniężną nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym celem uwzględnienia różnic między strefą euro i krajami spoza strefy euro; wzywa do dalszego rozwijania zintegrowanych ram analitycznych, tak aby dokonywać łącznej oceny skutków polityki makroostrożnościowej i polityki pieniężnej oraz zestawu narzędzi polityki makroostrożnościowej ERRS przy uwzględnieniu krajowych, prawnych i innych cech szczególnych systemu finansowego;

40. apeluje o znaczne zwiększenie dostępnych środków na nową finansową strukturę nadzorczą celu zwiększenia jej efektywności i apeluje ponadto o ciągłą analizę skuteczności nowej finansowej struktury nadzorczej przy pomocy oceny skutków oraz o ocenę długofalowych możliwości ustanowienia jednego europejskiego organu nadzoru finansowego, który łączyłby istniejące europejskie organy nadzoru i Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego;

41. podkreśla zapotrzebowanie na jednego europejskiego ministra finansów, w miarę możliwości wyłonionego z Komisji, w duchu propozycji przedstawionej przez Jeana-Claude'a Tricheta w Akwizgranie w dniu 2 czerwca 2011 r.; uważa, że należy odpowiednio rozwiązać kwestię demokratycznej prawomocności takiej propozycji; odnotowuje w związku z tym, że w unii walutowej polityka fiskalna dotyczy nie tylko państw członkowskich, lecz ma liczne transgraniczne skutki uboczne, oraz że obecny kryzys pokazał ograniczenia całkowicie zdecentralizowanej polityki fiskalnej; uważa, że jeden europejski minister finansów powinien ponosić demokratyczną odpowiedzialność przed Parlamentem Europejskim; podkreśla, że poczynienie kroku naprzód w kierunku unii fiskalnej w ramach metody wspólnotowej wymaga zwiększonej odpowiedzialności demokratycznej oraz prawdopodobnie w dłuższej perspektywie zmiany Traktatu, ale docenia, że obecne ramy pozwalają na ściślejszą współpracę gospodarczą w krótszej perspektywie;

42. podkreśla zapotrzebowanie na jedno europejskie ministerstwo skarbu, aby odciążyć EBC z jego niemal fiskalnych zadań; jest zdania, że europejskie ministerstwo skarbu może zostać utworzone dzięki zmianie traktatu UE;

43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że europejski mechanizm stabilności uzyskał prawo zakupu obligacji skarbowych na rynku wtórnym, co może oznaczać odciążenie EBC w obecnej sytuacji;

44. ubolewa w związku z tym nad faktem, że europejski mechanizm stabilności został ustanowiony poza traktatami UE, i dlatego wzywa Komisję do zaproponowania stałego mechanizmu zarządzania kryzysowego bazującego na przepisach wspólnotowych (np. Europejskiego Funduszu Walutowego);

45. podkreśla absolutną konieczność szybkiego wdrożenia i zastosowania postanowień pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego; apeluje w związku z tym o konsekwentne i zrównoważone stosowanie europejskiego paktu stabilności i wzrostu oraz mechanizmu automatycznego nakładania sankcji na kraje w przypadku nadmiernego deficytu budżetowego;

46. oczekuje, że przed końcem 2011 r. Komisja przedłoży sprawozdanie w sprawie ustanowienia systemu wspólnej emisji europejskich obligacji państwowych lub europejskich papierów wartościowych w oparciu o odpowiedzialność solidarną, w razie potrzeby wraz z towarzyszącymi mu wnioskami ustawodawczymi;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Wymiar zewnętrzny

47. jako że EBC, MFW i Komisja współpracują w ramach przedstawicielstw w niektórych państwach członkowskich, wzywa Komisję do przedłożenia wniosków w sprawie jednolitej reprezentacji zewnętrznej strefy euro zgodnie z art. 138 TFUE, szczególnie przy MFW;

Przejrzystość i odpowiedzialność

48. zaleca, by EBC zwiększył przejrzystość swoich działań, tak aby zwiększyć prawomocność i przewidywalność; ponawia swój od dawna już powtarzany apel o podawanie do publicznej wiadomości streszczeń protokołów z posiedzeń Rady Prezesów;

49. zgodnie ze sprawozdaniami Trybunału Obrachunkowego nawołuje do większej przejrzystości i odpowiedzialności, jeżeli chodzi o dokumentowanie decyzji w sprawie procedur rekrutacyjnych, jak również wynagrodzeń i premii;

50. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie EBC do przyjęcia odpowiedzialności wobec Parlamentu Europejskiego i podkreśla bardzo konstruktywną rolę, jaką EBC odgrywa na najwyższym szczeblu oraz za pośrednictwem swojego personelu w procedurze współdecyzji;

*

* *

51. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Przeciwdziałanie zjawisku przedwczesnego kończenia nauki

P7_TA(2011)0531

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie przeciwdziałania zjawisku przedwczesnego kończenia nauki (2011/2088(INI))

(2013/C 165 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 14 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka ONZ, a w szczególności art. 23, 28 i 29 tej konwencji,
- uwzględniając decyzję nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie skuteczności i równego dostępu do europejskich systemów kształcenia i szkolenia (COM(2006)0481),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Mobilna młodzież: inicjatywa na rzecz uwolnienia potencjału młodzieży ku inteligentnemu, trwałemu i sprzyjającemu włączeniu społecznemu wzrostowi gospodarczemu w Unii Europejskiej” (COM(2010)0477),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przeciwdziałanie zjawisku przedwczesnego kończenia nauki: kluczowy wkład w realizację strategii „Europa 2020” (COM(2011)0018),

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 45.